

Kirsten Wind Ramsgård, "Mindeglimt fra min Far, Søren Andersens barndomstid på "Stevnbakgaard" i Pederstrup.. "

Tyrene fra Hersomgaard

Historie fra Stævnbakgaard: LOVEN.

Det var ærgerligt at se paa, ja det irriterede Farbror, at Hersomgaards unge Tyre svømmede over Aaen til Unghøvederne og bøvlede med dem Gang paa Gang. Nu skulde det have en Ende!

Under store Anstrengelser, hvor alle Gaardens Folk, Karle og Piger, Drengen og Bedste var med - blev et par unge Tyre drevet ind fra Engen og hjem til Gaarden, de blev nærmest vilde, var ikke til at komme nær med Reb, saa man kunde faa dem fanget ind. Hjem kom man da med dem under stor Staahej, Raaben og Løben. Saa satte en af Tyrene ind over Tjørnehækken til Haven, lige da vi kom til Brandporten - den østre Port, der var aabnet for Lejligheden. Den bøvlede rundt i Bedstes Blomsterbede og i Drengens "Planteskole" - en Plet Jord, han havde faaet af Bedstes Have, hvor det morede ham at indsamle og plante alle mulige Smaaplanter for at se dem gro op.

Endelig fik man Tyren ud igen - nu var den helt vild - men da først man havde faaet den ind i Gaarden, blev Porten lukket, saa var Resultatet givet, Tyrene blev bundet forsvarligt - nu havde man dem under tag.

Det havde hidtil været forgæve, alt hvad man havde sagt til Ejeren af den store Gaard derovre paa den anden Side af Aaen. Gaarden var nu under Krigen kommet i Handelen, den skiftede ejer - det blev ringere og ringere. En stor Flok Ungkreaturer gik paa nogle halvdaarlige Strækninger, en blanding af Kær og Hede, - de sultede ligefrem, man kunde paa Fisketur til Aaen høre dem brøle og se dem vanke sultne rundt, brølende over imod vore Dyr, der gik fredeligt og græssede i Engens saftige Græs.

Disse sultne Dyrs Brølen kunde man ikke rigtig glemme bagefter, det var Synd, man var jo vant til at se paa Dyrene som ens gode Venner, man skulde være god imod de umælende, havde Bedste sagt.

Da hændte det at et og andet af dem vadede ud i Aaen og over til vor Side, der var i Sommertiden flere lave Steder - eller ogsaa svømmede de over. Men det var altid svært at faa dem tilbage igen. Der gik saa bud til Ejeren eller Forvalteren og det hjalp en Tid, men nu var det altsaa de unge Tyre det gjaldt. Man var nødt til at vise, at det var Alvor, Farbror vilde statuere et Eksempel. Og nu var det sket, et Par Dyr var taget i Hus.

Nogle Dage senere indfandt en Forvalter sig i Gaarden med Fuldmagt til at indløse de hjemtagne Dyr. Efter Annonce i Avisen skulde de hentes inden en vis Frist imod at erlægge Foderpenge og andre Udgifter, ellers vilde de blive solgt ved offentlig Auktion.

Drengen havde med undren set Farbror tage en tyk Bog frem, som han grundigt studerede - det var i Dagene før og efter Hjemtagelsen, og nu kom Bogen frem igen.

Forvalteren blev med Bogstavens overvældende Myndighed overbevist om, at vi havde Retten paa vor Side, nu maatte det være slut, man maatte for Fremtiden holde Dyrene for sig selv, ellers blev de taget i Hus lige saa tit de kom over.

Der var imidlertid det mærkelige, at mens man let kunde se ind over Engen og Aaen til den anden Side, hvor Hersomgaard laa, saa skulde man langt udenom for at komme der - over Løvelbro og Bjerregrav, ingen Vej eller Bro førte over Aaen paa den lange Strækning, hvor vore Enge laa.

Forvalteren var kommet den lange Vej og maatte have Dyrene trukket den lange Vej, betale Foderpenge og Udgifter til Annonce, det kunde blive dyrt og besværligt, hvis det skete ret tit. Drengen kunde høre paa Farbrors Stemme, at det var Alvor, han stod med Lovbogen, pegede og slog fast, at der intet var at komme uden om. Saa betalte den fremmede og drog af med Dyrene.

Det var mit (Drengens) første indtryk af Loven, den skrevne Lov, han maatte af og til spørge sig selv, hvad det dog var, der gjorde Bogstaver i en Bog til Grænse for Menneskers Handlinger, gjorde at man maatte høre eller ogsaa fik det at føle. Bedste brugte tit den Vending: *Vil du ikke høre, saa maa du føle min Dreng.*

Nu forstod han med eet, at de der ovre paa Hersomgaard ikke havde villet høre i Tide, men saa maatte de tage Følgerne. Saadan var Livet.

S.A.

Nedskrevet i Sennels Præstegaard. 13/10 53. Thy.

N.B.

Dette lille mindeglimt fra min Far, Søren Andersens barndomstid på "Stevnbakgaard" i Pederstrup, er givet mig af Far ved et besøg i Pederstrup hos Fars fætter, Søren Andersen. Jeg har skrevet det af efter Fars håndskrevne beretning, med gammel retskrivning.

Vi besøgte Søren og Inga sammen med Far den 26. juli 91.

Stadil d. 19.aug. 1991
Kirsten Wind Ramsgård